קפץ

(המשך מעמוד 21)

עולם של חיילים / של גיבורים / עולם של מקריבים / של מקורבים / של הרג / כסף / של הבל אבל גם קצת של אהבה.

רוני: אבי אומר שהעולם יהיה לנו בית. יוסי אומר שרק בית יכול להיות בית, זה נכון וזה נכון.

★ ★ ★

אבי: אומרים שאני יוצא דופן וזה נורא ושהסוף שלי יהיה רע. יוצא דופן ממי? יוצא דופן ממה? אני יוצא דופן מחמשת אלפים שנה של הרג של אומללות ושל רצח.

המורה לספרות אומר ככל הגויים ישראל, גנבים משלנו, זונות משלנו, סוחרים משלנו, צבא משלנו אז נהיה כמו כולם. להיות כמו כולם אז למה להיות בכלל?

לאהוב אותך העולם / עולם של מצליחים / של נכשלים / עולם של אין לי זמן / של האם כדאי / עולם של שוטרים / של נרדפים / של מלל, עסק, של הבל / אבל גם קצת של אהבה.

★ ★ ★

אבי: עוד שבועיים גומרים את השמינית. תקבלי שוק אם אגיד לך מה אני הולך לעשות? אני לא מתגייס!

רוני: אתה מתכוון להצהיר שאתה דתי?

אבי: לא, איפה! החלטתי להתפרפר.

רחל: אבי! זה נכון מה שהשכנה סיפרה לי שאתה קראת לכותל המערבי קיר?

אבי: אבל אמא! זה קיר! קיר!

★ ★ ★

עוזי: הרבה פעמים שאלו אותי בעד מה אני ובעד מה אני נגד. שואלים אותי כל מיני שאלות — מי הוא יהודי — מה זה יהודי — מה דעתי על הממשלה — על המדינה — על הכל.

מה יש לדבר כאן, אני בעד כל מה שטוב.

★ ★ ★

אדוני המנהל, / כשאני עושה אהבה / זה הגוף שלי שמחלים. /
אדוני המנהל
הגוף האה־פוליטי שלי /
אדוני המנהל.
אתמול עשיתי אהבה / ולא הרגשתי שום גופים פוליטיים / בוחשים בקדרה / אדוני המנהל.

פנינה: כשאני מסירה מעלי את הבגדים — ועומדת עירומה לפניכם זה לא הבגדים שאני מסירה — זה אלפי שנים של מסורת שאני מסירה! של חינוך! של טבואים — עם כל בגד נושרים מעצורים של שנים, כבלים של בית, של הורים, של מורים, של חברה, אין סוף של תסביכים.

מערכה שנייה

משה: ערב טוב, לא מפריעים, אני מקווה. פשוט באנו כי יוסי הבן שלנו, סיפר שאתם הוריו של אבי, לא? שאתם אוסרים על אבי להיפגש איתנו כי אנחנו מלוכלכים כבני בלי בית.

רחל: אבל תראה...

רבקה: לא חשוב. לנו לא איכפת מה שחושבים או מה שאומרים. על גליליאו אמרו שהוא בוגד, על סטאלין אמרו שהוא גיבור. על מאו טסה טונג אומרים שהוא אלוהים, על תומאס מאן אמרו שהוא עריק ועל סוקראטס אמרו שהוא סוטה. מה ערך יש לכל זה.

רזי: אדוני, הרי תבין שלא היתה כאן כוונה רעה. כל מה שטוב זה אחרי הכל הבנים שלנו לא?

משה: בגלל זה עברנו כאן, אחרי הכל לשניהם אותה כלה, כמו שאומרים, וחבל ליצור מצבים של ריב.

רחל: ההה... אותה כלה... כלה... אתה מתכוון אותם חיים, אושר, גורל...

משה: אני מתכוון שיש להם את רוני יחד.

רזי: יחד? מה זאת אומרת יחד?

משה: יחד. היא עם שניהם.

רחל: ...רוני !...

רבקה: יוסי אמר שהוא יביא את אבי ואת רוני אלינו ושאם נוכל לתת להם את המיטה הגדולה לכמה לילות.

רחל: את המיטה הגדולה? מה זאת אומרת את המיטה הגדולה? לשם מה?

משה: כדי לשכב בה. לישון. לעשות אהבה יחד. הם אוהבים אותה והיא אוהבת אותם.

רזי: תסלח לי, אדוני, אני מבין שכל זה מסמל משהוא מהעולם המודרני שאינני מבין. כשאתה אומר מיטה אתה מתכוון למיטה, ממש, כמו שאני מתכוון?

רבקה: [illegible]

רחל: אבי שלנו עושה אהבה?

משה: גם יוסי.

רזי: ביחד עם רוני?

משה: ובאותו זמן!

רחל: איך אפשר?

רבקה: אנשים עושים דברים הרבה יותר מכוערים באותו הזמן וביחד ונהרגים מזה, למה לא לעשות דבר יפה יחד ובאותו הזמן — שנולדים מזה?

רחל: סדום ועמורה! סדום ועמורה!

אבי / יוסי / רוני: יהיה לנו ילד! אני עומד להיות אבא! אני עומדת להיות אמא! יהיה לי ילד! שמע זה נפלא!

★ ★ ★

להקה: אדוני/גבירתי, מה מסכן את ביטחון המדינה? אני אגיד לך. החופש המיני!

נלמד אותו לאהוב / נלמד אותו לחשוב / נלמד אותו לומר / קפוץ לכל מישטר / ניתן לו אפשרות / להיות חו-

מיכל מיכל הרון היא אחת ממשתתפות המחזמר קפוץ, שהסעיר את המדינה אחרי שמיספר עסקני־דת טענו כי יש בו מישגלים פומביים.

פשי לבד / עומד על דעתו אל מול / עשרים וארבע אמהות / ואבאים / יש לנו ילד / יש לנו ילד / יש לנו ילד משותף.

★ ★ ★

אלי: אז אתה בורח כמו פחדן! קח דוגמא מיוסי!

אבי: אל תלעג, לבריחה יש צדדים יפים מאד.

אלי: בריחה? זה חוסר יכולת להסתדר עם הבעיות.

אבי: מי אמר את זה? ביאליק, אחד־העם, טרומפלדור? על מה אתה מדבר? שלושה יהודים הצליחו לברוח מרוסיה. סופר ברח מגרמניה הנאצית. חף מפשע ברח מבית־הסוהר, קומפוזיטור ידוע ברח מיוון. הרי יש שמחה עצומה רק למשמע ידיעות אלה. למושג בריחה אין צליל רע בכלל. להיפך צליל של חופש, צליל של שמחה. לא צליל של הגיון, אתה מבין, אדוני.

יוסי: תגיד לי לכל הרוחות, לפי איזה קריטריוים אתה שופט את המלחמה?

אבי: לפי הקריטריון שרק חיי אדם הוא הדבר הנעלה ביותר.

יוסי: ואם המיעוט נהרג כדי למנוע מהרוב להרג.

אבי: אם מישהו צריך להיהרג ולהרוג כדי שמישהוא אחר יחיה, אז משהו לא בסדר.

יוסי: ברור שמשהו לא בסדר. אבל אין ברירה!

אבי: אין ברירה מפני שמישהוא החליט שאין ברירה!

יוסי: מה איתך לעזאזל, אנחנו נלחמים בשביל לחיות לא בשביל למות. אם לא נלחמים יהרגו אותנו. אתה יודע שגם אני מצפצף על הפוליטיקאים! והאדיוטיזם הזה עם הסיסמאות, אבל כאן זה אחרת, אבי, לגמרי אחרת פה זה לא שאיזה פוליטיקאי אידיוט החליט. זה לא ככה כאן!

אבי: אני לא אשרת דבר שאינני מאמין בו אפילו אם דבר זה נקרא בית, מולדת או אדמה. אני אנסה לחיות בצורת חיים אחרת באופן החופשי ביותר שאני מסוגל.

★ ★ ★

אבי: תלמידים, סיימתם היום את המיבחן האחרון בהצלחה, חוץ מכמה, עכשיו אתם נכנסים למיבחן האמיתי של החיים. אני גאה בכם וכל הארץ תתגאה בכם.

שיקפצו לי השיעורים, המיבחנים והציונים / שיקפצו לי נוסחאות משוואות ושרשים / שיקפצו לי הצפרירים וגם כן צוות המורים / ושתקפוץ למאדים כל תכנית הלימודים.

שיקפצו לי בלפור ובורוכוב / זנגביל פרישמן וארלוזורוב / גרץ ואחד־העם / שיקפצו לי כולם.

שיקפצו לי זרתוסטרא והלנה היפה / א.ד. גורדון הנודע שהמציא את העבודה / שיקפצו לי הנביאים ומנדלי מוכר ספרים / רש״י, ריינס ויונה ורחב הזונה.

שיקפצו לי ביאליק והזז טשרניחובסקי ואחאב, ברדיצ׳בסקי והרמב״ם שיקפצו לי כולם.

★ ★ ★

רוני: עד כאן. שניהם הלכו, נשארה האהבה. שניהם רצו עולם טוב יותר. כל אחד בדרכו שלו. יוסי הבין שעליו להילחם כדי לתת לנו את החיים. אבי מבין שעליו לחיות כדי שיהיו החיים. הם חיו אחד באהבה, אחד במיטה, אחד בסוף, אחד אחרי הסוף. אחד להתחלה. לפני שנה היה לי ידיד שנהרג בתאונת קטנוע. כמעט במרכז תל־אביב. בלי מחשבה נסעתי ללווייתו של החבר בקטנוע. יצאה אחותו ואמרה: אין באים ללווייתו של אדם שנהרג בקטנוע, בקטנוע. וכאן אני מבקשת מכם, אל תבואו אל אהובי עם אותם כלים שהרגו אותם. בואו אליהם עם האהבה שלכם. עלינו להתחיל מבראשית. הכל חייב להתחיל מבראשית. אינני רוצה לתת לכם למות על־ידי אבל ולא על־ידי דמעות. אני רוצה כח לחיים ורק בכח החיים יתקיימו החיים. ורק בכח האהבה תתקיים האהבה. אין היפים ואין חיילים, ישנם בני אדם.

★ ★ ★

בהירה: ומתוך הלבן הלבן הזה / יתחילו עולים בני־אדם חדשים / אנשים מכל הצבעים והגוונים.

ומתוך הלבן הלבן הזה / יעלו המוני המוני אנשים / חושבים חושקים יוצרים חיים.

ומתוך הלבן הלבן הזה / יקום יבנה עולם יפה / מלא כולו אנשים יפים.

ומתוך הלבן הלבן הזה / יעלו המוני המוני אנשים / חושבים חושקים יוצרים חיים / אוהבים עושים הרבה הרבה / מן הלבן הלבן הזה.

★ ★ ★

להקה: להיות השמש בשמים / להיות הגשם השופף / להיות הארץ / להיות הארץ / להיות שמים / וכל שביניהם שביניהם / להיות להיות ורק להיות / להיות להיות ורק להיות.

להיות להיות כוכבי שמיים / להיות הנחל הזורם / להיות למעלה / להיות למטה / וכל שביניהם שביניהם.

שר שגדל / ועץ שצומח / להיות מעל / מעל הכל / מתוך הכל / ועם הכל להיות / להיות להיות ורק להיות / להיות להיות ורק להיות / להיות להיות ורק להיות / להיות להיות ורק להיות.

עם כל ההפתעות / עם כל המתנות / זריחה אחת ליום / וגם שקיעה יומית / ואור מהעיניים / להיות להיות ורק להיות.

במדינה

דרכי אדם

יפה העיניים

חולה אהבה

הקריאה הטלפונית המפתיעה שהגיעה מבית־החולים אסף הרופא בצריפין העלתה על הקו קולו של גבר: „אני אסיר אשר נשלח על־ידי ועדה רפואית לטיפול. תמצאו אותי בביתן מספר 38."

כאשר פגש כתב העולם הזה בדויד בוזגלו, התברר לו כי בעייתו העיקרית תהיה להתמודד עם זוג עיניים חומות ורושפות־אש. בוזגלו, (24), בעל כישרון טבעי למשחק, למד איך להדליק את עיניו ולכבותן, הכל לפי התפתחות הסיטואציה, חוץ מזה, הבחור נתגלה כיפה. ממש מלאך.

כשהוא שוכב אפרקדן במיטתו, מוקף בסיגריות אמריקאיות, שאל באדיבות: „נשוחח פה, או נלך למיזנון", הכל כמנהג בעלי־הבתים, המטים חסד לאורחים.

שאלה: למה הכניסו אותך לכלא?

דויד: „עסקתי בזנות, הייתי חי מרווחי פרוצות."

שאלה: זה המקצוע שלך, או עבודה לשעות הפנאי?

דויד: „מיקצוע, אין לי מיקצוע אחר."

שותים קפה תורכי והלאה. עכשיו בא תיאור היסטורי. „אבי נהרג בתאונת־דרכים, כשהייתי בגיל 16. היינו תשעה ילדים בבית. גרתי בצריף בבאר־שבע. הכרתי בחורה בת 15. בשם אסתר. אהבתי אותה וגרנו יחד שנתיים. הוריה התלוננו במישטרה ואז נעצרתי."

אסתר היתה הראשונה, אבל לא האחרונה. החלה להופיע על הבמה גלריה של ידידות, שהפכו במהירות לפרוצות. דויד למד מתמטיקה בדרך הקשה, גילה שבתור סבל בתנובה הוא משתכר 25 לירות ללילה ואילו כסרסור הוא זוכה בכל 300 הלירות ששמה העובדת בידיו. הוצאות? כמה לירות בשביל תסרוקת. כל היתר הכנסה. „העלמת־מס?" דויד ביטל אפשרות זו במחי־יד. „כמה היתה יכולה להעלים ממני, 10 לירות, 20, ממילא הייתי מחליף אותה כעבור שבוע־שבועיים."

אוניברסיטאות באר־שבע. בגיל 16 הוא הפך להיות גבר בשל. המורים שלו היו אחיו הגדולים. אחיו הבכור הנרי (28) נתגלה כחסר־מזל. עובדת היותו נשוי ואב לשני ילדים לא מנעה ממנו לאנוס תיירת אנגליה. הנרי ספג בבית המישפט עונש מאסר ל־12 שנה.

בשנים 1965—1968, כך כתוב בביאוגראפיה שלו, מבלה מר בוזגלו הצעיר מאחורי הסורג עד שהוא יוצא לחופשי. ליתר דיוק, לעיסוקים השיגרתיים שלו.

איך מתנהלים חייו של סרסור?

כשאתה מתחיל אתה כבר לא יכול לחזור. יש לך כל כך הרבה כסף שאתה לא יכול להיפרד מדרך זו. דויד היה הולך לישון בשעה 4 בלילה, מתעורר ב־12 בצהריים. קניות, חליפה חדשה, סידרה של חולצות מהצעקה האחרונה וארוחה במיסעדת־פאר. בלילה: זורבה, כליף, דיסקוטקים.

לא ברור אם היה לו חשבון־בנק, אבל מוסטנג הוא השתגע לקנות. אבל מה? פחד. אנשים ידברו וזה לא מביא מזל.

מדוע לא ניסה להשאיר את כל עולם הפשע מאחורי גוו?

„הייתי מוכן להתגייס, או לחתום קבע. אבל זה לא הולך. צה״ל לא מאמץ לחיקו אנשים שנשפטו למאסר."

ב־1969 נכנס שוב לכלא. הפעם, אחרי שויקטוריה, פרוצה מרמלה, מסרה עדות נגדו. קיבל ארבע שנים. לרגע ראה לפניו

(המשך בעמוד 23)